

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Pálfi Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Pálfi Nándor pártfogó ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Molnár & Kovács Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Molnár Éva ügyvéd) által képviselt **(alperes neve)** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. június 23. napján kelt 71.P.24.541/2015/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési költséget.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédje - a Pálfi Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Pálfi Nándor ügyvéd) - díját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

A le nem rótt 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a személyes adatai védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a személyi igazolványát jogtalanul magánál tartotta, azt jogellenesen, bírósági eljárásban engedély nélkül felhasználta. Kérte az alperes kötelezését 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 40.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját, valamint a le nem rótt 60.000 forint kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdésére, a Ptk. 2:43. § e) pontjára, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 3. § 2. pontjára. Megállapította szerint az, hogy az érintett mely időszakban hol lakott, illetve milyen munkahelyen dolgozott, a vele kapcsolatba hozható adatként személyes adatnak minősül. Rögzítette, hogy a Bíróság előtt ... szám alatt tulajdonjog megállapítása iránt

volt per folyamatban, amelyben annak megállapítása, hogy a felperesi igénnyel érintett ingatlan megszerzésére a peres felek házastársi életközössége idején került sor, a kereset érdemi eldöntése alapjául szolgáló releváns körülmény volt. Utalt arra is, hogy a peres felek az életközösség megszakadására vonatkozóan eltérő nyilatkozatot tettek: az alperes szerint az életközösség ..., míg a felperes szerint ... szűnt meg, az alperesről való elköltözésével. Az életközösség megszakadására utaló egyik lényeges körülmény az, hogy a peres felek mikortól meddig éltek együtt, az együttélés megszűnését egyebek mellett az is bizonyíthatta, hogy a felperes személyazonosító igazolványában mely lakcím került bejegyzésre, az azonos volt-e az alperes adott időben bejelentett lakcímével. Az, hogy a felperes munkahely-változásai a fenti per eldöntésében releváns adatként szolgálhattak-e, a csatolt jegyzőkönyvből nem állapítható meg, azonban ezen adatokat is a személyazonosító igazolvány tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a peres felek között folyamatban volt perben a releváns tényállítás bizonyításához szükséges okirat csatolása személyiségi jogsértést nem valósított meg. A lakcímváltozás vonatkozásában a felperesnek a Pp. 8. §-a alapján teljes körű nyilatkozattételi és igazmondási kötelezettsége állt fenn. Azzal, hogy az alperes közölte a felperes által kötelezően előadandó adatokat, ezeknek igazolására bizonyítékot csatolt, a felperes személyes adatok védelméhez fűződő jogát nem sértette meg. Megállapítása szerint az, hogy az alperes a felperes nála hagyott személyazonosító igazolványát mikor találta meg, a rendelkezésre bocsátott adatok alapján nem állapítható meg. A talált személyazonosító igazolvány leadásával kapcsolatos előírásokat a kereseti tényállást érintő időszakban hatályos 168/1999. (VI. 24.) Korm.rendelet 33. §-a tartalmazza ugyan, azonban a rendelkezések megsértéséhez személyiségi jogi perben alkalmazandó jogkövetkezményt nem fűz. Az alperes mint a felperes házastársa a felperes lakcímváltozásait, éppen aktuális munkahelyét - figyelemmel arra, hogy az utolsó lakcímváltozást követően a peres feleknek még további két közös gyermekük született -, valószínűsíthetően ismerte, arra a felperes sem hivatkozott a perben, hogy ezen adatokat az alperes csak azt követően ismerte meg, hogy a nála hagyott személyazonosító igazolványt megtalálta. Ilyen hivatkozás esetén is azonban - figyelemmel arra, hogy a felperes az okmányt nem vitatottan az alperes lakásán felejtette - a felperes saját felróható magatartásával adott lehetőséget arra, hogy személyes adatait az okmányát megtaláló személy megismerhesse. A lejárt személyazonosító igazolványt ugyanis az új, állandó személyazonosító igazolvány kiadásakor a személyazonosító igazolvány átvételére jogosult hatóságnak kell leadni. A felperes részéről az elvárt magatartás így az volt, hogy az új okmány beszerzésekor a lejárt okmányt leadja, arra pedig a felperes sem hivatkozott a perben, hogy igazolványának elvesztése miatt kellett új igazolványt beszereznie.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel, melyben az első fokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének való helyt adást kérte. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor kifejtette, hogy nem történt jogtalan személyes adattal való visszaélés, mert ezt a ténytet mag a alperes sem tagadta. Tévedett akkor is, amikor arra a következtetésre jutott, hogy bár megállapítható, hogy az alperes magatartása jogellenes a 168/1999. (VI. 24.) Korm. rendeletben megfogalmazottak miatt, de személyiségvédelmi jogkövetkezmény ahhoz nem fűződik. Utalt a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára, továbbá a 2:52. § (1) és (2) bekezdéseire előadva, hogy az objektív szankciók a jogsértő felróhatóságától függetlenek. A sérelemdíj és a kártérítés viszont a kártérítési fejezet kimentési szabályai szerint a jogsértő felróhatóságától függő, azaz szubjektív jogkövetkezmények. Az objektív és a szubjektív szankciók együtt töltik be a jogsértés megszüntetésének és jóvátételének funkcióját. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján meg kellett volna állapítania az objektív, felróhatóságtól független szankciót a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja szerint. Álláspontja szerint a

személyiségvédelemnél fontos az, hogy a jogsértés ténye alapján, felróhatóságtól függetlenül kérheti a fél annak bírósági megállapítását. A jogsértés ténye pedig önmagában, további hátrány megléte, annak bizonyítása nélkül is megalapozza a sérelemdíjra való igényt. A sérelemdíjnak pedig kettős funkciója van, egyrészt a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja, másrészt a személyiségi jogsértés magánjogi büntetése.

A felperesi fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntésével és jogi következtetéseivel a másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett, ezért az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, az ügyben alkalmazandó jogszabályok pontosításával.

A fellebbezésben írtakra tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a következőkre mutat rá.

A rendelkezésre álló adatokból megállapítható, hogy a felperes keresete nemcsak a személyi igazolványa jogtalan felhasználásának, hanem annak az alperes általi jogellenes magánál tartásának megállapítására is irányult.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 8. § (2) bekezdése szerint a Ptk. hatálybalépése előtt megsértett személyhez fűződő jogok alapján érvényesíthető polgári jogi igényekre a jogsértés idején hatályos jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni. A Ptk. hatálybalépése előtt megkezdődött, folyamatosan tanúsított jogsértő magatartásra - ideértve a mulasztást is - akkor is a Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni, ha a jogsértő magatartás befejezése a Ptk. hatálybalépése utáni időpontra esik.

A felperes a perben azt állította, hogy az alperes a 2007-ben lejárt személyi igazolványát tartotta magánál és használta fel a tulajdonjogi perben jogosulatlanul. Megállapítható az is, hogy a felperes elköltözésére a közös használatú ingatlanból 2009 decemberében került sor, előadása szerint az alperes ekkortól kezdődően nem volt hajlandó visszaadni ezen okiratot részére.

Mindezek alapján - a fenti jogszabályhelynek megfelelően - a személyi igazolvány alperes általi jogtalan magánál tartása, annak esetleges polgári jogi következményei nem az új Ptk. 2:43. § e) pontja, illetve 2:51. és 2:52. §-ok alapján voltak vizsgálандóak, hanem az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény szabályai alapján. Jogsértés ugyanakkor ebben a körben sem volt megállapítható, tekintettel arra, hogy a felperes az egyébként lejárt személyi igazolványát elköltözésekor a közös használatú ingatlanban hagyta. A rendelkezésre álló adatok alapján az nem állapítható meg, hogy az alperes erről tudott volna. Bár a felperes a rendőrségi eljárás során - a ... számú jegyzőkönyvből kiolvashatóan - ... napján akként nyilatkozott, hogy az alperes ... napjától, folyamatos kérése ellenére, nem hajlandó visszaadni a lejárt személyazonosító igazolványát, a peres eljárás során ezen előadását semmi nem támasztotta alá, mint ahogy azt sem, hogy az alperes az igazolványnak a lakásban maradásáról tudott volna. A perbeli adatokból csupán azt a következtetést lehetett levonni, hogy az alperes a tulajdonjogi per megindulását követően találta meg ezen okiratot az otthonában, amikor a tulajdonjoga igazolásához szükséges tényeket alátámasztó dokumentumokat keresett. A felperes egyébként a lejárt személyi igazolvány kiadása iránti igénnyel is bizonyíthatóan már csak akkor lépett fel, amikor az alperes a köztük folyamatban volt perben azt felhasználta.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a lejárt személyi igazolvány felhasználása személyiségi jogsértés megállapítására nem ad alapot, figyelemmel az Info.tv. 6. § (6) bekezdésének azon rendelkezésére is, hogy az érintett kérelmére, kezdeményezésére indult bírósági vagy hatósági eljárásban az eljárás lefolytatásához szükséges személyes adatok tekintetében, az érintett kérelmére indult más ügyben az általa megadott személyes adatok tekintetében az érintett hozzájárulását

vélelmezni kell.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a Pp. 8. §-ában írtakra tekintettel a lakcímváltozás vonatkozásában a felperesnek teljes körű nyilatkozattételi kötelezettsége állt fenn, így a személyes adatok védelme, arra alapítottnak a személyiségi jogsérelem kizárt.

Nem helytálló a felperes azon hivatkozása sem, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértést a 168/1999 (VI. 24.) Korm.rendelet 33. §-a alapján megállapította volna. Határozatában csupán azt rögzítette, hogy a talált személyazonosító igazolvány leadásával kapcsolatos előírásokat tartalmazta ezen kormányrendelet, a rendelkezések megsértéséhez azonban személyiségi jogi perben alkalmazható jogkövetkezményt az nem fűzött.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint fellebbezési eljárási illetéket személyes költségmentessége folytán az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ának megfelelően.

A másodfokú bíróság a Pp. 87. § (2) bekezdésének megfelelően megállapította, hogy a felperes teljes pervesztes lett, párfogó ügyvédjének díját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Budapest, 2017. február 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő